

Στιγμές... - Δημήτρη Χονδρού

Οι μικρότερες του χρόνου κόρες της ζωής.
Στων ονείρων τις θάλασσες με σέρνουν ταξιδευτή
με άρμενο το πλοίο του έρωτα
θ' αποθέσω δυο τραντάφυλλα
στη αγάπης μου τα σκαλοπάτια.
Τη σπίθα του έρωτα θ' ανάψω,
μια και η αλήθεια της ζωής
το όνειρο δε συναντά
στο γοργόπτερο το πέρασμά της.
Τη ρότα αλλάζω της καρδιάς,
χτίζω μύριες φωλιές χαράς,
τον έρωτά μου αποφυλακίζω.
Ελευθερώνω τα αισθήματά μου
ωσάν τους γλάρους στο μουράγιο,
ωσάν τα περιστέρια στους ορίζοντες
για να βλαστήσουν τα κορμιά μας έρωτα.
Το τραγούδι των ονείρων της καρδιάς
θ' αντηχήσει το γλυκοχάραμα
απ' το παναρμόνιο σήμαντρο.
Στης αγάπης το ατέλειωτο γιορτάσι
απ' της ψυχής μου τις πληγές θα αναβλύζει φως
για να σου φέγγει τις ολόπικρες νυχτιές.
Ο έρωτάς σου αλαφροϊσκιωτο πέρασμα
είναι θάλασσα και ρόδα,
είναι κόκκινες κλωστές νοσταλγικής αναμονής
π' αναζητούν το άλλο ήμισυ
κι όλα ντύνονται με φως, με ήλιο και χρώματα,
οι στιγμές μας πρέπει να γίνουν γιασεμιά
που κι όταν μαραθούν να 'χουν τη μυρωδιά τους.
Όμως τ' ασάλινο μαχαίρι του χρόνου
που πάνω μου κραδαίνει με ψευδαισθήσεις
θυμίζει πως η γεύση της απόλαυσης
είναι μοναχά ανάμνησης στιγμές... στιγμές...
–Ζωή δεν είναι πόσες ανάσες παίρνεις
αλλά πόσες στιγμές σου κόβουν την ανάσα.

Προσμένει το θαύμα - Δημήτρη Γ. Τριάντου

Στου νοσοκομείου την κλίνη η καρδιά του,
άγριο τη δέρνει της νυχτιάς τ' αγέρι
κι ο λίβας είναι καυτερός το μεσημέρι,
που ρίχνει σ' αποκάρωμα θανάτου.

Ερημιά και στην ψυχή ζητάει για να 'μπει
κι ούτε ελπίδα στου ορίζοντα το βάθος,
το γυρισμό του στη ζωή σκέφτεται με πάθος
και τον καλούν οι γνώριμοί του κάμπτοι.

Αντίκρι ο ήλιος αχνογράφει μακριά του
κι ούτε άνθρωπος έρχεται να τον πάρει,
στ' όνειρο τού γυρισμού οι φάροι
φέγγουν ανάμεσα στα δάκρυά του.

Πένθιμο και πικρό πέφτει το βράδυ
στο δώμα. Στην καρδιά του δεν λάμπουν τ' άστρα,
ερείπια των ονείρων του τα κάστρα,
το σήμερα σκλαβιά, το αύριο σκοτάδι.

Στον ύπνο τον καλεί η Παναγία Μάνα
και δεν βολεί να πάει στο παιδί του,
νεκρώθη εντός του η κίνηση, η φωνή του,
όπως εράγισε και σίγησε η καμπάνα.

Κι αποζητά απ' του κρεβατιού την άκρη,
του νου του τις γλυκές του αναμνήσεις
κι ως πάει ευλαβικά να τις φιλήσει
σαν σε αποχωρισμό κυλάει το δάκρυ...

Πληγωμένο βουνό - Ελένης Μουζάκη-Μπουρίτσα

Κάποτε ήτανε βουνό κι έσφυζε από ζωή.
Θεόρατο, πολύκορφο, πλούσια η βλάστησή του.
Ομπρέλες ήταν τα δεντρά με ήλιο και βροχή,
για τους ξωμάχους σκέπαστρο την κάθε εποχή.
Χόρευαν νέοι κι έρωτες. Τ' αηδόνια κελαηδούσαν.
Βυζαίνανε οι μέλισσες το νέκταρ και μεθούσαν.
Μια νερομάνα άνοιγε γλυκότερμε ρυάκι
και ρούφαγες στις χούφτες σου κρυστάλλινο νεράκι.
Κι ήτανε λάγγεμα του νου και της καρδιάς μαγεία,
το σφιχταγκάλιασμα κισσών κι αγράμπελης λαγνεΐα,
στα δέντρα να κουρνιάζουνε χέρι μην τα χωρίσει...
Εκεί, κρυφαναμώνανε ανατολή και δύση.
Μα κι οι λευκές πετούνιες με χρυσοχαμομήλια,
στρώνανε λευκοκίτρινο χαλί, χιλιάδες μίλια.
Ζωή με μύριες ομορφιές μ' ονειρεμένες χάρες,
μακριά απ' του κόσμου τη βοή, τις πίκρες, τις αντάρες.

.....
Εκείνο το ψηλό βουνό απ' την αυγή ως το δείλι,
μου 'μεινε σαν ερωτικό φιλί πάνω στα χείλη.
Λαχτάρισα να ανεβώ ένα πρωί τ' Απρίλη.
Μ' αλίμονο σαν έφθασα, τα έχασα και έκλαψα!
Αχ! Δεν υπάρχει πια βουνό που χαΐδευε τον ουρανό.
Μόνο σκαμμένοι λάκκοι λες και προσμένουνε νεκρούς.
Τι τραγωδία!
Το καταπλήγωσε ο κασμάς, τρυπάνια και φουρνέλα.
Τι τρέλα!

Για να του πάρουν την ψυχή την άλικη καρδιά του.
Την πέτρα που 'κρυβε έρωτα βαθιά στα σωθικά του.
Αχ! Δεν υπάρχει πια βουνό παρά τρύπιο κουφάρι.
Το ρήμαξαν οι προύχοντες το κόκκινο λιθάρι.
Χάθηκαν δέντρα και πουλιά, οι θάμνοι, τα μελίτσια
κι ολημερίς θρηνολογούν σκιές... τα κυπαρίτσια!
Πάει η ζωντάνια κι η χαρά που έπνεε η φύση...
Κλαίει πικρά η ανατολή... μοιρολογά η δύση!
Γι' αυτό το δόλιο έγκλημα ποιος θα λογοδοτήσει;;;

Στενότητας χώρου και χρόνου - Άννας Μοσχονίδου

Συμπέσαμε σε συγκυρίες και ευκαιρίες.
Δόθηκε το μήνυμα και αυτό ήταν τέλος.
Τέλος εποχής και τέλος χρόνου ομιλίας.

Η τέρψη συνέπεσε και κάπως απροσδόκητα
έπεσε από το βάθρο της πολυτάλαντης,
για τα δεδομένα εποχής της ευτυχίας.

Στενότητας χώρου και χρόνου.
Η βασιλεία των συνειρμών,
εθεάθη γυμνή και μόνη.

Πού να χωρέσουν τόσα ερωτηματικά;
Από ποιο στόμα να πέσουν
και ποιες παλάμες να τις μαζέψουν;

Δωρεά ερωτηματικών δίδονται.
Στενότητας χώρου και χρόνου ομιλίας τελικά.

Πού να απευθυνθούν και ποιος να τα απαντήσει,
από τη στιγμή που από μόνα τους,
αγγίζουν άλλα ερωτηματικά
και τελειωμό δεν έχουν;

Ο άγγελός μου - † Αικατερίνα Κανέλλου, Μοναχή

Ο ζαχαρένιος μου άγγελος με κοίταξε και χαμογέλασε.
Χαίδεψε τις τρεις μπούκλες που έφταναν σχεδόν τους ώμους μου και είπε:
Αυτό το νεογέννητο, μα τον Παντοδύναμο, μοιάζει με κοτσύφι.
Σα μεγαλώσει τα τρία αυτά «φτερά» θα τα πάρει δικά Του.
Πέρασαν χρόνια και καιροί.
Η Διαθήκη σφραγίσθηκε, αλλά τα συναισθήματα
προπαγανδίζουν το θάνατό του.
Βλέπω το αίμα μου σπαρμένο στο δωμάτιο.
Οι σταγόνες πέφτουν κάτω χωρίς να λερώνουν. Ξεροκαταπίνω.
Έμαθα να κλαίω χωρίς δάκρυα.

Να πονάω χωρίς πληγές.
Να υπάρχω χωρίς να ζω.
Ψιτ... Κατερίνα... σίμωσε στο παραθύρι.
Λόγια ανυπόστατα για ό,τι ποτέ δεν συνέβη.
Αίμα το δάκρυ που κυλά στην καρδιά μου.
Πρέπει να ζήσεις για να πιεις την εκδίκηση.
Τα μάτια μου εστίασαν. Δίστομος ρομφαία.
Τα χείλη μου πότισαν φαρμάκι τα λαγκάδια.
«Ο Θεός να δώσει και να προσθέσει»
ο καθένας έχει ό,τι του αξίζει.
Του αξίζει η μιζέρια τους. Μου αξίζει η ζωή μου.
Αχάραγα βγήκα κρατώντας τον σπασμένο ξύλινο Σταυρό μου.
Θεός σχωρέσει, είπα μετανιωμένη κι η Παναγιά θα δείξει.
Ένα ατίθασο δάκρυ κύλησε στο μάγουλό μου.
Ο άγγελός μου, έκανε να τρέξει ξωπίσω μου,
ήταν όμως εξουθενωμένος απ' την καταφρόνια.
Θέλησα να τον βοηθήσω. Δεν έβρισκα τον δρόμο.
Απίστευτο το πόσο σύντομα διαγράφονται τα αχνάρια δεκαετιών.
Άρχισε να βρέχει κι έβλεπα τον άγγελό μου σιγά-σιγά να λιώνει.
Έμεινα να κοιτάζω! Κι αυτός έλιωνε...
Στο τέλος έμεινα μόνη.
Η βροχή σταμάτησε στο ζαχαρένιο μου άγγελο,
ο καιρός... άρχισε να γλυκαίνει.

Παρουσία - Δημήτρη Ορφανίδη

Κάτω από το μαξιλάρι μου
έχω φυλάξει τα όνειρα,
μόλις αποκοιμηθείς
θα στα χαρίσω.

Μπορώ να σου χαρίσω
τους περιπάτους της παιδικής μου ηλικίας
έναν μετά τον άλλον
τακτοποιημένους σ' ένα κουτάκι ήλιο
που μου έδωσε ο ουρανός για να τους προστατέψω.

Μπορώ να σου χαρίσω
όλες τις συναντήσεις με τους φίλους μου
σε επισκέψεις, εκδρομές,
τα ποδοβολητά στις γειτονιές
καθώς επίσης
το ραντεβού μας για τον πρώτο καφέ
με το πρώτο σσιγάρο στο χέρι.

Τυχαία δεν έχουμε φτάσει ως εδώ.
Οι αγκαλιές,
τα νανουρίσματα,
τα τρυφερά όχι

μ' έχουν προετοιμάσει
να σε κατανοήσω.

Τίμιος λαθρομετανάστης - Ζωής Παπαδημητρίου-Τζιράκη

Σακάτικο πλεούμενο με πήρε, το κύμα ρούφηξα, που ξέβρασ' ο βοριάς.
Με πέταξε σε ξέρα κι ήταν νύχτα, μα νύχτα ήταν και στο μέρος της καρδιάς.

Συντρόφους είχα στο ταξίδι, ξεχασμένοι όλοι απ' της μοίρας τις χρυσές χαρές,
φεύτικο τ' όνειρο, η ελπίδα λαβωμένη κι ο νους, σε πείσμα, πλάθει χίμαιρες
γλυκιές...

Στεγνός στο στόμα και στα μέσα μου στεγνός, το μέλλον καρτερώ να
σημαδέψω,
ν' αδράξω ευκαιρίες και στο φως να ζήσω θέλω, τίμια να παλέψω.

Δε σκιάζομαι τα μπράτσα μου γερά, στη δούλεψη θα δώσω το κορμί μου
και θα σμιλέψω κάθε δύσκολη στιγμή, τιμή κι αξία θε να δώσω στη ζωή μου.

Γι' άγριο με παίρνουν, βολοδέρνω, αδυνατώ πληγές παλιές και νέες να
επουλώσω.

Χωλός ο χρόνος μου, δεν παίρνω ανασασμό, πώς το χαμό μου να
κατατροπώσω;

Ολημερίς παλεύω στο λιοπύρι, στη βροχή, σκληρό χειμώνα, στου αέρα τις
ριπές.

Ο ουρανός κάποτε μοιάζει πάνω μου σκεπή, ζεστές του ήλιου οι ακτίνες,
ποθητές.

Πονάω, κλαίω κι ένα μπάνιο λαχταρώ, λίγο φαΐ, ξερό ψωμί, ρούχο καθαίο,
χαμόγελο ανθρωπιάς, σαν στο λιοπύρι υδροκοπώ. Γλυκό σου χάδι, μάνα, να
'χα για σκιάδιο!

Ουράνιο τόξο σε κοχύλι η ζωή μου αδειανό από αγάπη, από γέλιο κι από
χάδι.

Φρικτό κατάντημα, νεκρή η ψυχή, βλέμμα θολό, σαν δύνει ο ήλιος κι έρχεται το
βράδυ.

Άστεγος είμαι, πεινασμένος, νηστικός, μ' άπλυτο σώμα, μα η ψυχή μου
καθαρή.

Είναι της μάνας μου η ευχή, είν' ο Θεός, που δίνει ελπίδα και ξημέρωμα κι
αυγή;

Ρόλο μου πρότειναν αμφίβολο, θολό να παίξω και χρυσάφια και να γεμίσω,
αρκεί να γίνω φίλος πονηρός κι αμέτρητα ευρώ, λέν', θα κερδίσω.

Μα 'γώ τη φύση μου ν' αλλάξω δεν μπορώ, να γίνω όργανο της κλίμας που
ανήκουν.

Με βύζαξε η μάνα μου με 'κειό το γάλα, που δεν έστεργε τους λύκους.

Τις ατιμίες, διαφθορά δεν προσκυνώ. Καλύτερα στό δρόμο να πεινάω.
Θα βρω παγκάκι αδειανό να κοιμηθώ και ένα ξεροκόμματο θα βρω να φάω.

Κάποια στιγμή ο ήλιος θα γελάσει δοτικός, θα τον συλλάβω με τα χέρια μου
αγκίστρια
και θα κρατήσω ένα κομμάτι για με, δε θ' αποδράσει, θα το κλείσω μες στα
στήθια.